

ZARZĄDZENIE

Dnia 1 czerwca 2023 r.

1. Na podstawie art. 13 k.p.k. w zw. z art. 128 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych odmówić przyjęcia wniosku o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej asesora sądowego A. W., złożonego przez radcę prawnego X. Y., z uwagi na brak legitymacji do wystąpienia z wnioskiem;

2. Odpis zarządzenia doręczyć wnioskodawcy radcy prawnemu X. Y. wraz z pouczeniem, że na zarządzenie to przysługuje zażalenie do Sądu Najwyższego - Izba Odpowiedzialności Zawodowej w terminie zawitym 7 dni od dnia jego doręczenia.

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 10 marca 2023 r. radca prawny X. Y. wniósł do Sądu Najwyższego Izby Odpowiedzialności Zawodowej „wniosek o wydanie zezwolenia na ściganie na podstawie art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k.”.

Argumentacja wniosku zawarta w uzasadnieniu sprowadza się w istocie rzeczy wyłącznie do żądania uchylenia immunitetu przysługującego asesor sądowej A. W., będącej referentem w sprawie o sygn. akt (...) oraz wydania uchwały zezwalającej na ściganie ww. za pogwałcenie art. 49 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U.2023.217 t.j., dalej „p.u.s.p.”).

Wniosek o wydanie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności asesor sądowej A. W., złożony przez r.pr. X. Y. nie spełnia warunków do merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z brzmieniem przepisu art. 106zd § 1 p.u.s.p. asesor sądowy nie może być zatrzymany ani pociągnięty do odpowiedzialności karnej bez zezwolenia właściwego sądu dyscyplinarnego. Sąd dyscyplinarny w przypadku spełnienia warunków formalnych wniosku, wydaje uchwałę zezwalającą na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej, jeżeli zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przez niego przestępstwa o czym stanowi art. 106zd § 5 p.u.s.p.

Jak natomiast stanowi art. 13 k.p.k., stosowany odpowiednio na podstawie art. 128 p.u.s.p., uzyskanie zezwolenia władzy, od którego ustawa uzależnia ściganie, należy do oskarżyciela.

W niniejszej sprawie r. pr. X. Y. wniósł o wydanie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności asesora sądowego, za naruszenie art. 49 § 1 p.u.s.p. Z uwagi na brak w aktach sprawy jakiegokolwiek wzmianki o tym by X. Y. wniósł do sądu powszechnego prywatny akt oskarżenia przeciwko wskazanemu we wniosku asesorowi sądowemu A. W., nie można nadać X. Y. przymiotu „oskarżyciela”. Podkreślić przy tym należy, że uchwała zezwalająca na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej nie może być wydana *in blanco*.

Wskazany brak stanowi zatem zasadniczą przeszkodę procesową, która uzasadnia odmówienie przyjęcia wniosku o wydanie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej.

Na marginesie jedynie należy zauważyć, że z końcowej treści uzasadnienia wniosku, w którym wnioskodawca wskazuje że wnosi o „uchylenie immunitetu” i „wydanie zezwolenia na ściganie” za „pogwałcenia art. art. 49 § 1 p.u.s.p.”, przez asesora sądową, można domniemywać, iż intencją wnioskodawcy mogło być wystąpienie o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności dyscyplinarnej, bowiem zgodnie, z art. 107a p.u.s.p. asesor sądowy odpowiada dyscyplinarnie za przewinienia służbowe (dyscyplinarne) oraz za swoje postępowanie przed objęciem stanowiska, jeżeli przez nie okazał się niegodny urzędu asesora sądowego, tak jak

sędzie. Należy jednak podkreślić, że nie jest wymagana odrębna zgoda na pociągnięcie do odpowiedzialności dyscyplinarnej asesora sądowego.